

Letland,

Doornroosje in Riga

In de herfst van 2018 gaan we naar de Baltische staten. Eén daarvan is Letland. En daar blijven we een dag of vier in de hoofdstad, Riga. Niet geheel vrijwillig, want onze brave Prius heeft al vanaf het begin van deze tocht een probleem. We geloven het bijna niet, er is toch nooit wat met een Prius? Grappig is wel dat er heel verschillend tegenaan gekeken wordt in de landen die we doorkruisen, voordat we in Riga echt stranden. Op dag 1 gaat er in Duitsland een verontrustend lampje branden. Dat betekent (als we het opzoeken in de handleiding): *ga naar een erkende dealer*. Een mannetje van een tamelijk vage garage plukt de Prius in op zijn computertje en zegt dat het de kathalysator is. Geen zorgen hoor, gewoon rustig doorrijden en voor de zekerheid zet hij het lampje uit. Hmmm.

Maar in Polen klinken er verontrustende geluiden vanonder de motorkap en ja hoor, gepingel en een rood lampje! Nee, twee rode lampjes. De lokale garage komt weer met een computertje en stelt de diagnose: er is iets met het koelsysteem van de hybride-aandrijving. Doorrijden kan best, als je de airco maar uit laat. Doen we. Zonder verdere Priusprobleem bereiken we L'viv in Oekraïne en rijden we door Belarus naar Litouwen. Maar 150 km voor de grens met Letland gaat er een hele batterij lampjes branden. Een nabije automonteur heeft ook een computertje en ja hoor: de waterpomp van het hybridesysteem is kapot. Bijkomend probleempje: die pomp is in heel Litouwen niet te krijgen. We krijgen het advies om 's morgens in alle vroegte – als het nog koud is – voorzichtig naar Riga te rijden, daar is een Toyotagarage. En daar blijkt dat je geen betere plek kunt bedenken om te stranden. Want gestrand zijn we: de pomp moet besteld worden (in Japan of zo?) en dat duurt vier dagen.

Riga is een superleuke stad. Overal zijn gezellige terrasjes, we eten alle dagen verrukkelijke zalm onder het station en er is een prachtig operagebouw in het centrum. En we hebben bovenmatig geluk, want er wordt een klassiek ballet opgevoerd in de grote zaal van de Opera. We kunnen kaartjes kopen voor 7,50 euro, niet te geloven. Beetje ongewone tijd, dat wel, om 18.00 uur, merkwaardig. Maar we zitten op de elfde rij bijna in het midden met volkomen vrij zicht op het podium. In de orkestbak staat een enorme gouden pedaalharp. Die kleurt goed bij de zaal, die helemaal in de kleuren rood, goud en ivoor is uitgerust.

Hé, wat vreemd, er komen wel erg veel kinderen binnen. Kleine kinderen en allemaal zijn ze uitgedost in prachtige outfits. De jongetjes in zwarte lange broek, overhemd en vlinderdasje, de meisjes in tulen of zijden jurkjes in pasteltinten en de moeders in het lang met glitters. Er is één dissonant in de zaal: een Amerikaan in korte broek. Hij wordt door iedereen strak genegeerd. Het is volkomen duidelijk: in Riga kleedt men zich voor een bezoek aan de opera, ook als het een kindervoorstelling betreft. De kleintjes krijgen kussentjes in felle neonkleuren uitgereikt, zodat ze ook wat kunnen zien. Maar horen doe je ze niet, al die uren niet.

De muziek van Tsjaikovski begint, het licht gaat uit, het zware, rode fluwelen gordijn gaat open: het begint. De voorstelling is tot in de puntjes verzorgd. Er is een volledig orkest, de choreografie is bijzonder fraai, de kostuums zijn in heldere kleuren. Er zijn fraaie decors en de dansers zijn van zeer hoge kwaliteit. En al die tijd hoor je uit de zaal geen kik! Drie volle uren duurt het tot Doornroosje haar prins gevonden heeft, met twee keer een pauze van een kwartier. Voor drie kleine toeschouwertjes is dat te lang, om half negen (!) worden ze slapend de zaal uitgedragen. Wat een bijzondere voorstelling is dit. Ach, zou het niet geweldig zijn als we dat bij ons in Nederland ook hadden?